

ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ОСВІТІ

УДК 378:37.018.43:004

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.20091936>

Гібридні моделі навчання на платформах DigiUni як відповідь на виклики інтеграції України у європейський науково-освітній простір

Воронкова Алла Анатоліївна,

кандидат економічних наук, доцент кафедри менеджменту, бізнесу та адміністрування, Державний біотехнологічний університет, м. Харків, Україна, <https://orcid.org/0000-0003-0523-3156>

Бзенко Валерія Андріївна,

доктор філософії, старший викладач кафедри режисури естради і шоу, Київський національний університет культури і мистецтв, м. Київ, Україна, <https://orcid.org/0000-0002-3439-7590>

Хрол Наталя Володимирівна,

асистент, кафедра медичної психології, Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, м. Харків, Україна, <https://orcid.org/0000-0002-9523-0946>

Прийнято: 12.04.2026 | Опубліковано: 30.04.2026

***Анотація.** Модернізація вищої освіти України в умовах воєнних ризиків, територіального переміщення учасників освітнього процесу, цифрового розриву та потреби у збереженні якості навчання зумовлює необхідність*

упровадження таких моделей організації освіти, які поєднують гнучкість, доступність, інклюзивність і сумісність із академічними принципами Європейського простору вищої освіти. **Мета статті** – обґрунтування потенціалу гібридних моделей навчання на платформах DigiUni як інструменту адаптації української вищої освіти до сучасних викликів та її інтеграції в європейський науково-освітній простір. **Методи.** Застосовано аналіз, синтез, узагальнення, а також порівняльний і структурно-функціональний підходи для визначення освітніх можливостей платформ DigiUni та їхньої ролі у формуванні гібридного навчального середовища. **Результати.** Встановлено, що DigiUni доцільно розглядати не як окремий цифровий сервіс, а як цілісну цифрову освітню екосистему, яка забезпечує поєднання синхронних і асинхронних форматів навчання, централізований доступ до курсів і сервісів, а також розвиток мікронавчання, цифрового оцінювання, навчальної аналітики, інклюзивних рішень і віртуальної мобільності. Виявлено, що функціональні компоненти DigiUni, зокрема DigiPlatform, DigiCentres, цифрові курси, засоби забезпечення якості освіти, персоналізації та міжуніверситетської взаємодії, формують організаційну основу стійкої гібридної моделі навчання. Показано, що ефективність такої моделі визначається не окремим використанням цифрових інструментів, а рівнем інтеграції технологічної, педагогічної та інституційної складових. Доведено, що використання платформ DigiUni розширює доступність освіти, підтримує безперервність навчання, сприяє академічній мобільності та посиленню сумісності української вищої освіти з європейськими освітніми підходами. **Висновки.** Гібридні моделі навчання на платформах DigiUni є перспективним напрямом модернізації вищої освіти України, оскільки забезпечують її гнучкість, стійкість, відкритість і структурну узгодженість із європейськими вимогами до організації освітнього процесу.

***Ключові слова:** цифровізація вищої освіти, студентоорієнтоване навчання, гнучкість в освіті, академічна сумісність, цифрове оцінювання, освітні платформи, міжуніверситетська співпраця.*

Hybrid learning models on DigiUni platforms as a response to the challenges of Ukraine's integration into the European scientific and educational space

Alla Voronkova,

PhD in Economics, Docent of the Department Of Management,
Business and Administration, State Biotechnological University, Kharkiv, Ukraine,
<https://orcid.org/0000-0003-0523-3156>

Valeriia Bzenko,

PhD, Senior Lecturer, Department of Stage and Show Directing, Kyiv National
University of Culture and Arts, Kyiv, Ukraine,
<https://orcid.org/0000-0002-3439-7590>

Natalia Khrol,

Assistant Lecturer, Department of Medical Psychology, V. N. Karazin Kharkiv
National University, Kharkiv, Ukraine,
<https://orcid.org/0000-0002-9523-0946>

***Abstract.** Modernization of higher education in Ukraine in the context of war risks, territorial relocation of participants in the educational process and digital transformation. The need to preserve the quality of education necessitates the implementation of educational organization models that combine flexibility, accessibility, inclusiveness and co-existence with the academic principles of the European Higher Education Area. The **aim of the article** is to explore the potential*

*of hybrid educational models on the DigiUni platform as an instrument for adapting Ukrainian higher education to modern conditions and for integrating it into the European scientific and educational space. **Methods.** Analysis, synthesis, generalization, original approach and Structural-functional analysis for identifying possible educational uses of DigiUni platforms and their roles in hybrid and online learning environments. **Results.** It is established that DigiUni should be viewed not as a separate digital service, but as a complete digital education ecosystem that integrates synchronous and asynchronous learning formats, provides centralized access to courses and services, supports microlearning, fosters digital innovation, enables online analytics, delivers inclusive solutions and enables virtual mobility. It is shown that the functional components of DigiUni, including digital platforms, digital centers, digital courses, and mechanisms to ensure the quality of education, personalized learning, and inter-university interaction, provides the organizational basis for a sustainable hybrid learning model. It has been shown that the effectiveness of such a model is not achieved solely through the use of digital tools, but rather through the simultaneous integration of technological, pedagogical, and institutional components. It is clear that the use of the DigiUni platform expands access to education, supports inclusive learning, promotes academic mobility, and enhances the compatibility of Ukrainian higher education with European educational approaches. **Conclusions.** Hybrid learning models on the DigiUni platform are a promising approach to modernizing higher education in Ukraine, as they will ensure flexibility, sustainability, openness and structural harmonization with European standards for the organization of the educational process.*

Keywords: *higher education digitalization, student-centered learning, educational adaptability, academic compatibility, digital assessment, educational platforms, interuniversity cooperation.*

Постановка проблеми. Трансформація вітчизняної вищої освіти відбувається під впливом комплексу взаємопов'язаних чинників, до яких належать наслідки повномасштабної війни, вимоги безперервності освітнього процесу, інтенсифікація цифровізації університетського середовища та необхідність наближення національних освітніх практик до принципів Європейського простору вищої освіти (ЄПВО). В таких умовах традиційні моделі організації навчання вже не забезпечують достатньої гнучкості, стійкості й доступності, оскільки не повною мірою враховують територіальну мобільність здобувачів і викладачів, ризики переривання очного навчання, нерівномірність доступу до ресурсів та зростання вимог до цифрової компетентності учасників освітнього процесу. Водночас європейський вектор розвитку вищої освіти пов'язаний не лише з формальним зближенням нормативних рамок, а й із практичним упровадженням таких засад, як студентоцентроване навчання, академічна мобільність, прозорість освітніх траєкторій, сумісність освітніх структур і цифрова підтримка навчального середовища. Саме ці орієнтири послідовно підтримуються інструментами ЄПВО та Болонського процесу. За таких обставин особливого значення набуває пошук моделей навчання, здатних поєднати педагогічну взаємодію, технологічну адаптивність та організаційну стійкість. Одним із перспективних рішень у цьому напрямі є гібридне навчання, що інтегрує очні, дистанційні, синхронні та асинхронні формати в цілісну логіку освітнього процесу. Для українських закладів вищої освіти така модель є важливою не лише як тимчасовий антикризовий механізм, а й як інструмент довготривалої модернізації. Це дає змогу підтримувати доступ до навчання в умовах нестабільності та водночас формувати більш відкриту, інклюзивну й технологічно сумісну освітню систему. Не випадково міжнародні програми підтримки освіти України акцентують саме на безперервності навчання та розвитку цифрових рішень як на поєднанні термінової відповіді на кризу і

стратегічного оновлення сектору. У цьому контексті платформи DigiUni викликають окремий науковий і практичний інтерес, оскільки створюються як відкрите цифрове освітнє середовище для українських університетів у межах проєкту Erasmus+ Capacity Building in Higher Education та безпосередньо орієнтовані на подолання воєнних викликів, розвиток інтегрованих цифрових рішень і посилення співпраці між українськими та європейськими партнерами. Концепція DigiUni виходить за межі технічного розміщення навчальних матеріалів і передбачає формування цілісної цифрової екосистеми, у якій поєднуються доступність освітніх ресурсів, гнучкі сценарії взаємодії, інструменти підтримки навчання та інституційне зближення з європейським академічним середовищем.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Упродовж 2021–2026 рр. проблематика цифрової трансформації вищої освіти, змішаного та гібридного навчання, персоналізації освітнього процесу й інституційної стійкості університетів стала об'єктом прискіпливої уваги в міжнародному та українському науковому дискурсі. Сучасні дослідження засвідчують, що перехід від традиційної організації навчання до форматів із цифровою підтримкою вже не розглядається як тимчасова реакція на кризу, а трактується як довгостроковий напрям структурного оновлення вищої освіти.

Вагомий сегмент новітніх праць присвячено осмисленню гібридного та змішаного навчання як окремого напрямку розвитку університетської освіти. Так, Д. Гудонієне та співавтори (D. Gudonienė et al.) розглядають гібридне викладання та навчання у вищій школі як багатокомпонентну модель, результативність якої визначається узгодженістю педагогічного дизайну, технологічної підтримки та форм навчальної взаємодії [1]. Подібну логіку простежуємо і в роботі М. Де Брюїн-Смолдерс та Ф. Р. Прінсена (M. De Bruijn-Smolanders, F. R. Prinsen, де доведено, що ефективність змішаного навчання безпосередньо залежить від рівня й характеру студентської

залученості [2]. Відтак визначальними стають якість зворотного зв'язку, структурованість цифрового середовища та зрозуміла організація навчальної активності. Праця М. Мохаммаді та співавторів (M. Mohammadi et al.) розвиває цей підхід через аналіз успішних практик змішаного навчання у вищій освіті [3]. Автори показують, що успішність такої моделі значною мірою пов'язана з платформними рішеннями, які поєднуються з активною викладацькою підтримкою, посилюючи мотивацію студентів, їхню соціалізацію та сталість участі в освітньому процесі. Близький за змістом, але більш структурований ракурс пропонує А. Істеніч (A. Istenič), яка розглядає змішане навчання через інтегрований і розподілений формати, тим самим показуючи, що змішане навчання варто аналізувати не лише як технічну комбінацію засобів, а й як інституційно організовану модель педагогічної взаємодії [4]. Значущими для цієї теми є й дослідження, у яких гібридне навчання пов'язується з освітніми потребами самих студентів. Зокрема К. Фабіан та співавтори (K. Fabian et al.) доводять, що перспективність гібридного навчання значною мірою залежить від студентських уподобань, потреби у виборі режимів участі та можливості поєднувати різні канали присутності в навчальному процесі [5]. Такий підхід дає змогу розглядати гібридні моделі не лише як організаційно зручний формат, а й як механізм забезпечення індивідуалізованого та більш гнучкого освітнього досвіду.

Окремий блок досліджень стосується цифрової трансформації вищої освіти як ширшого процесу інституційного оновлення. У статті А. Назирової та співавторів (A. Nazyrova et al.) цифрова трансформація університетів аналізується в контексті AI-driven future, де особливу увагу приділено зміні ролі цифрових сервісів у підтримці, персоналізації та організації освітнього процесу [6]. У межах такого підходу цифрова платформа постає не як допоміжний інструмент, а як елемент нового освітнього середовища, що впливає на структуру навчання, способи взаємодії та моделі академічної

підтримки. У праці Н. Іваненко та співавторів (N. Ivanenko et al.) розвиток освітньої політики України розглядається у зв'язку з європейською інтеграцією та цифровою трансформацією, що дає підстави пов'язувати оновлення вищої освіти з процесами нормативного та інституційного зближення [7]. Як зазначають Л. Райчук, Дж. Ф. Стольц, Ф. Лінков (L. Raichuk, J. F. Stolz, F. Linkov), кризові умови в Україні стимулюють пошук міждисциплінарних і освітніх рішень із цифровою підтримкою, орієнтованих на стійкість і практичну адаптацію навчання [8]. Співвідношення централізації та автономії І. Нечитайло й А. Алієва (I. Nechitailo, A. Alieva) розглядають як одну з основних умов стійкості освітньої системи в періоди глобальних соціальних потрясінь [9]. Водночас О. С. Хорошайло, Р. В. Гах та І. В. Красильникова підкреслюють продуктивність поєднання цифрових інструментів із традиційними педагогічними методиками, що є важливим для розуміння гібридного навчання не як заміщення класичних форм, а як їхнього функціонального оновлення [10]. Потенціал генеративних систем штучного інтелекту у професійній освіті аналізує С. Нерсісян (S. Nersisian) [11]. У дослідженні І. Книш та співавторів (I. Knysh et al.) [12] акцентовано на використанні інструментів штучного інтелекту для персоналізації навчання та підвищення якості освітнього процесу. На важливості розвитку цифрових компетентностей сучасних фіхівців наголошує М. Жолдак (M. Zhaldak) [13].

Отже, представлений у науковій літературі масив праць дає підстави стверджувати, що гібридне й змішане навчання в сучасній вищій школі розглядається як інтегрована модель, вибудована на педагогічному, технологічному та організаційному рівнях. Її результативність залежить від якості платформного середовища, викладацької підтримки, структури навчальної взаємодії та студентської залученості, а також інституційної стійкості, цифрової трансформації університетів та орієнтації на доступність, мобільність і сумісність освітніх практик.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Попри помітне зростання кількості досліджень, присвячених цифровій трансформації вищої освіти, змішаному та гібридному навчанню, персоналізації освітнього процесу й використанню інструментів штучного інтелекту, низка суттєвих аспектів цієї проблематики досі не отримала достатньо повного наукового висвітлення. Передусім у сучасній літературі переважають або загальнотеоретичні праці про змішане і гібридне навчання, або дослідження окремих цифрових інструментів, тоді як питання функціонування цілісної платформної екосистеми як педагогічно організованого середовища все ще розкрито фрагментарно. У більшості випадків увага зосереджується на технологічних перевагах цифрових рішень, рівні залучення студентів, гнучкості доступу до контенту чи підтримці персоналізації, однак значно рідше аналізується, як саме цифрова платформа може поєднувати організаційну, дидактичну, комунікаційну та аналітичну функції в межах єдиної моделі університетського навчання.

Окремою прогалиною є недостатня увага до платформ DigiUni як до особливого типу цифрового освітнього середовища, що має не лише технічне, а й інституційне значення. Практично не представлено системного аналізу того, яким чином саме DigiUni може виступати основою для побудови гібридних моделей навчання в українських закладах вищої освіти. Недостатньо вивченими залишаються питання поєднання на цій платформі синхронних і асинхронних форматів, електронного оцінювання, навчальної аналітики, міжуніверситетської взаємодії, підтримки індивідуальної освітньої траєкторії та забезпечення академічної сумісності з європейським освітнім простором. Потенційний внесок цієї статті полягає саме в подоланні зазначеної прогалини через системне осмислення DigiUni не як окремого цифрового інструмента, а як платформи, здатної забезпечити поєднання гнучкості, доступності, педагогічної цілісності, мобільності та інституційної

стійкості. У межах цього підходу гібридні моделі навчання розглядаються як стратегічний механізм модернізації вищої освіти України, що поєднує антикризову трансформацію з довготривалим євроінтеграційним вектором розвитку.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є обґрунтування потенціалу гібридних моделей навчання на платформах DigiUni як ефективного інструменту адаптації вищої освіти України до сучасних викликів та її інтеграції у європейський науково-освітній простір.

Відповідно до поставленої мети визначено такі завдання: узагальнити сучасні наукові підходи до розуміння гібридного та змішаного навчання у вищій освіті; охарактеризувати основні функціональні можливості платформ DigiUni у формуванні гібридного освітнього середовища; показати структурні компоненти гібридної моделі навчання на основі DigiUni; обґрунтувати доцільність розгляду DigiUni як цілісної цифрової освітньої екосистеми, здатної підтримувати гнучкість, безперервність та організаційну узгодженість освітнього процесу.

Виклад основного матеріалу дослідження. Платформи DigiUni розглядаються як основа відкритого цифрового освітнього середовища, здатного забезпечувати безперервність, гнучкість і структурну узгодженість освітнього процесу в українських закладах вищої освіти. Йдеться не лише про технічний ресурс для розміщення навчальних матеріалів, а й про платформне рішення, орієнтоване на підтримку університетів у період війни та повоєнного відновлення, розвиток інтегрованої цифрової екосистеми та розширення доступу до якісної освіти [14]. У такому розумінні DigiUni постає не допоміжною цифровою надбудовою над традиційним навчанням, а середовищем, у межах якого формується нова логіка організації освітнього процесу. Її зміст полягає у поєднанні доступу до цифрового контенту, інструментів взаємодії, засобів контролю якості та механізмів інституційної

підтримки, що разом утворюють організаційно цілісну модель гібридного навчання.

Принципово важливо, що DigiUni поєднує кілька взаємопов'язаних напрямів розвитку. З одного боку, платформа орієнтована на цифровізацію методів викладання і навчання, створення нових курсів, мікромодулів, засобів електронної взаємодії та інклюзивних форматів доступу до освіти. Це означає, що вона забезпечує не лише наявність цифрового контенту, а й можливість гнучко групувати й оновлювати навчальні матеріали, варіювати темп та послідовність їх опрацювання, а також поєднувати базові та варіативні освітні компоненти в межах єдиного середовища. З іншого боку, DigiUni має виразний інституційний вимір, оскільки передбачає створення DigiCentres у партнерських університетах, розроблення підходів до забезпечення якості цифрового контенту, а також підтримку віртуальної мобільності й міжуніверситетської співпраці [15]. Саме тому DigiUni доцільно тлумачити як середовище, у якому цифрові рішення інтегруються в загальну логіку організації навчання, а не функціонують ізольовано. Така інтеграція перетворює платформу з набору окремих сервісів на організаційно пов'язану систему, що здатна підтримувати різні формати навчальної діяльності без втрати змістової та процедурної цілісності.

Для української вищої освіти такий підхід має особливе значення. За умов воєнних ризиків, територіальної розосередженості учасників освітнього процесу, нерівномірного доступу до ресурсів і необхідності підтримання академічної якості університети потребують не лише дистанційних інструментів, а насамперед гібридних моделей. Вони здатні поєднати синхронну й асинхронну взаємодію, очні та цифрові формати, забезпечуючи стабільність навчальних курсів і варіативність освітньої траєкторії. Саме в цьому контексті DigiUni постає як дієвий механізм переходу від епізодичної цифрової підтримки до системної цифрової організації навчання. Її практична

цінність полягає в тому, що вона дає змогу підтримувати безперервність освітнього процесу без зниження його керованості, змістової послідовності та можливості об'єктивного оцінювання результатів. Завдяки цьому вона може розглядатися як один із базових інструментів модернізації освітнього середовища в умовах сучасних викликів.

Аналітичне узагальнення ключових можливостей DigiUni доцільно подати в таблиці 1.

Таблиця 1

Функціональні можливості DigiUni у формуванні гібридних моделей навчання

Компонент	Зміст	Значення для гібридної моделі
DigiPlatform	Єдине цифрове освітнє середовище	Забезпечує централізований доступ до курсів, матеріалів і сервісів
DigiCentres	Осередки технічної та організаційної підтримки в університетах	Посилюють інституційну готовність до гібридного навчання
Цифрові курси	Нові навчальні курси та модулі	Розширюють змістову базу навчання й підтримують гнучкість освітніх сценаріїв
Мікронавчання	Короткі освітні модулі	Дають змогу варіювати темп і формат засвоєння навчального матеріалу
AR/VR і віддалені лабораторії	Інтерактивні та практикоорієнтовані рішення	Посилюють практичну складову цифрового навчального середовища
Забезпечення якості	Підходи до оцінювання цифрового контенту	Підтримують прозорість, академічну якість і стандартизацію
Підготовка персоналу	Навчання викладачів і адміністраторів	Формує кадрову основу функціонування гібридної моделі
Віртуальна мобільність	Обмін ресурсами й участь у спільних форматах	Підсилює міжуніверситетську взаємодію та євроінтеграційний вимір
Інклюзивна орієнтація	Доступ для різних груп користувачів	Розширює освітню доступність і соціальну функцію платформи

Джерело: власна розробка авторів на основі [15]

Як видно з таблиці 1, DigiUni має багаторівневий потенціал, оскільки поєднує в одній платформній системі інфраструктурну, організаційну,

змістову, комунікаційну та інтеграційну функції. Її значення полягає не лише у забезпеченні доступу до цифрових курсів та сервісів, а й у формуванні структурно організованого освітнього середовища. У його межах окремі цифрові рішення не функціонують ізольовано, а підпорядковуються спільній логіці реалізації гібридного навчання. Водночас кожен із виділених компонентів виконує окрему функцію, але реальна ефективність платформи виникає саме з їхньої взаємодії та узгодженості. DigiPlatform створює базове цифрове середовище для централізованого доступу до матеріалів, курсів і сервісів, натомість DigiCentres забезпечують інституційну готовність університетів до реалізації гібридного навчання шляхом надання організаційної, технічної та методичної підтримки. Цифрові курси й мікронавчання розширюють змістові можливості моделі та дають змогу гнучко варіювати темп, послідовність і складність опрацювання матеріалу, що особливо важливо для побудови варіативної освітньої траєкторії. AR/VR-технології та віддалені лабораторії посилюють практичну складову навчання, наближаючи цифрове середовище до виконання функцій, що традиційно реалізовувалися переважно під час очного формату. Своєю чергою, засоби забезпечення якості, цифрового оцінювання та підготовки персоналу створюють організаційні умови для стабільного функціонування всієї системи, підтримують прозорість навчального процесу та знижують ризик фрагментації освітнього середовища.

У такій конфігурації платформа виходить за межі звичайного розміщення електронного контенту, фактично формуючи умови для стійкого функціонування гібридного навчання без втрати академічної керованості, можливості контролю результатів та якості взаємодії між викладачем і студентом. Її практична цінність полягає в тому, що вона поєднує доступність цифрових ресурсів із механізмами організації, моніторингу та підтримки навчальної діяльності, тобто забезпечує не лише технічну, а й процесуальну

цілісність освітнього середовища. Саме тому функціональні можливості DigiUni становлять не просто перелік цифрових засобів, а структурно узгоджену систему, здатну підтримувати гнучкість, безперервність, якість та міжуніверситетську взаємодію в освітньому процесі. Таке структурування є значущим не лише з технологічного погляду, а й з організаційно-педагогічного, оскільки дає змогу поєднати різні формати участі, забезпечити керованість навчальної діяльності та підтримати адаптивність освітнього середовища до нестабільних зовнішніх умов. Узагальнення логіки функціонування гібридної моделі навчання на платформі DigiUni подано на рис. 1.

Як продемонстровано на рисунку 1, гібридна модель навчання на базі DigiUni має чітко виражену системну структуру, в якій цифрова платформа виконує функцію інтеграційного ядра. Саме завдяки цьому забезпечується поєднання різних режимів навчальної діяльності, що сприяє безперервності освітнього процесу незалежно від зовнішніх умов. Синхронні та асинхронні формати навчання не функціонують ізольовано, а доповнюють один одного: перші підтримують живу комунікацію та оперативний зворотний зв'язок, другі – гнучкість і доступність освітнього контенту. Водночас важливу роль відіграє блок навчальної аналітики, який забезпечує контроль за динамікою навчання, дає змогу відстежувати активність студентів і коригувати освітні сценарії. Система оцінювання, інтегрована в платформу, підтримує прозорість і стандартизацію результатів, що є важливою умовою академічної якості. Мікронавчання та персоналізація, у свою чергу, сприяють адаптації навчального процесу до індивідуальних потреб здобувачів освіти. Особливе значення в цій структурі має віртуальна мобільність, яка забезпечує вихід за межі одного університету та створює передумови для інтеграції в європейський освітній простір. Інклюзивний компонент моделі розширює

доступ до освіти для різних категорій користувачів, що підсилює соціальну функцію гібридного навчання.

Рисунок 1.

Структурна модель гібридного навчання на платформі DigiUni

Джерело: власна розробка авторів

Отже, результати проведеного аналізу підтверджують, що платформа DigiUni може розглядатися не як окремий цифровий інструмент, а як цілісна організаційно-освітня система, що забезпечує поєднання цифрової інфраструктури, навчального контенту, інституційної підтримки та механізмів якісного контролю. Узагальнення показує, що її функціональні компоненти

формують не розрізнений набір цифрових рішень, а взаємопов'язану модель, у якій кожен елемент виконує окрему, але структурно узгоджену функцію та одночасно підсилює дію інших складових. Саме така побудова забезпечує не лише технічну доступність навчання, а й упорядкованість освітнього процесу, послідовність проходження навчальних модулів, прозорість контролю результатів і сталість академічної взаємодії між викладачем та здобувачем освіти. Це дає підстави стверджувати, що ефективність гібридного навчання в умовах української вищої освіти залежить не лише від наявності онлайн-курсів чи дистанційних сервісів, а передусім від рівня інтеграції між технологічною, організаційною та педагогічною складовими. За таких умов DigiUni виконує функцію не просто середовища доступу до матеріалів, а механізму координації освітнього процесу, у межах якого поєднуються різні режими навчальної діяльності, стандартизовані процедури оцінювання, інструменти моніторингу навчальної активності, засоби академічної підтримки та можливості індивідуалізації освітньої траєкторії. У практичному вимірі це означає, що платформа створює умови для збереження керованості навчання навіть за нестабільних зовнішніх обставин, коли традиційні форми організації освітнього процесу виявляються недостатньо гнучкими.

Водночас потенціал DigiUni має ширше значення, виходячи далеко за межі вирішення завдань поточної безперервності навчання. Його практична цінність полягає також у створенні передумов для інституційного оновлення вищої освіти, посилення міжуніверситетської взаємодії, розширення віртуальної мобільності, підвищення інклюзивності та наближення організації навчання до більш відкритих і сумісних із європейськими підходами форматів. Саме тому DigiUni доцільно інтерпретувати як системне платформне середовище, що забезпечує не епізодичну цифрову підтримку, а структурно організовану модель реалізації освітнього процесу в сучасних умовах, створюючи основу для довготривалої модернізації української вищої освіти.

Окремо слід підкреслити, що виявлений функціональний потенціал DigiUni має особливу цінність для середовища з високим рівнем невизначеності, безпековими ризиками, нерівномірністю. Платформа нівелює наслідки нерівномірного доступу до матеріально-технічних ресурсів і забезпечує сталість академічної якості незалежно від формату навчання. Завдяки поєднанню синхронних і асинхронних режимів, навчальної аналітики, мікронавчання, інклюзивних рішень та віртуальної мобільності платформа створює умови для переходу від епізодичної цифрової підтримки до системної моделі організації навчання. Таким чином, одержані результати дають змогу інтерпретувати гібридну модель на основі DigiUni як практично придатну та структурно обґрунтовану модель сучасної вищої освіти, що відповідає вимогам гнучкості, доступності, академічної якості та міжуніверситетської інтеграції.

Висновки. Узагальнення сучасних наукових підходів дало змогу переосмислити зміст гібридного навчання не лише як поєднання очного й дистанційного форматів, а й як цілісної організаційно-педагогічної моделі, ефективність якої визначається узгодженістю цифрової інфраструктури, педагогічного дизайну, комунікації, оцінювання та академічної підтримки. Таке розуміння розширює теоретичні уявлення про цифрову трансформацію вищої освіти та створює підґрунтя для подальшого розроблення моделей навчання, орієнтованих не на тимчасову адаптацію до кризових умов, а на довготривале оновлення освітнього середовища.

Проведений аналіз показав, що в умовах європейської інтеграції України визначального значення набувають безперервність навчання, організаційна стійкість, доступність, інклюзивність, академічна сумісність і прозорість освітніх процедур. Це дає підстави розглядати сучасні виклики української вищої освіти не лише як сукупність зовнішніх обмежень, а й як чинник структурного перегляду підходів до організації освітнього процесу. У

практичному вимірі цей висновок є визначальним, оскільки він орієнтує заклади вищої освіти на впровадження гнучких моделей, спроможних підтримувати високу якість освіти за умов нестабільності зовнішнього середовища.

Установлено, що DigiUni доцільно інтерпретувати як цілісне платформне середовище, у якому поєднуються інфраструктурні, змістові, організаційні, комунікаційні та інтеграційні компоненти. Його структура охоплює централізований доступ до курсів і сервісів, інституційну підтримку через DigiCentres, можливості мікронавчання й персоналізації, цифрове оцінювання, навчальну аналітику, віртуальну мобільність та інклюзивний доступ. Така характеристика створює концептуальне підґрунтя для розгляду цифрової платформи не як допоміжного інструменту, а як організаційної основи гібридного навчання, що має самостійне педагогічне й управлінське значення.

Доведено, що практична цінність гібридної моделі на основі DigiUni полягає в забезпеченні стійкості, гнучкості, керованості та відкритості освітнього процесу. Ефективність такої моделі визначається не окремим використанням цифрових сервісів, а рівнем їхньої системної інтеграції в логіку навчання. Поєднання синхронних і асинхронних форматів, механізмів моніторингу навчальної активності, систем оцінювання, мікромодулів, засобів віртуальної мобільності та інклюзивних рішень формує передумови для збереження академічної якості, варіативності освітньої траєкторії та міжуніверситетської взаємодії. Це створює підґрунтя для подальшого впровадження гібридних моделей із цифровою підтримкою як одного з базових напрямів модернізації української вищої освіти відповідно до європейського науково-освітнього простору.

Перспективи подальших досліджень доцільно пов'язувати з емпіричною оцінкою результативності гібридного навчання на рівні конкретних

університетів, аналізом впливу навчальної аналітики на освітні результати, вивченням моделей підготовки викладачів до роботи в гібридному середовищі, а також уточненням механізмів забезпечення інклюзивності й рівного доступу до цифрових освітніх ресурсів.

Список використаних джерел

1. Gudoniene D., Staneviciene E., Huet I., Dickel J., Dieng D., Degroote J., Rocio V., Butkiene R., Casanova D. Hybrid teaching and learning in higher education: a systematic literature review. *Sustainability*. 2025. Vol. 17, № 2. Art. 756. DOI: <https://doi.org/10.3390/su17020756>.
2. De Bruijn-Smolters M., Prinsen F. R. Effective student engagement with blended learning: a systematic review. *Heliyon*. 2024. Vol. 10, № 23. Art. e39439. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.heliyon.2024.e39439>.
3. Mohammadi M., Paasivara M., Kasurinen J. Blended learning in higher education: good practices in platforms and teachers support, enhancing students motivation. *Education and Information Technologies*. 2025. Vol. 30, № 18. P. 26001–26024. DOI: <https://doi.org/10.1007/s10639-025-13770-8>.
4. Istenič A. Blended learning in higher education: the integrated and distributed model and a thematic analysis. *Discover Education*. 2024. Vol. 3, no. 1. Art. 165. DOI: <https://doi.org/10.1007/s44217-024-00239-y>.
5. Fabian K., Smith S., Taylor-Smith E. Being in Two Places at the Same Time: a Future for Hybrid Learning Based on Student Preferences. *TechTrends*. 2024. Vol. 68, № 4. P. 693–704. DOI: <https://doi.org/10.1007/s11528-024-00974-x>.
6. Nazyrova A., Miłosz M., Bekmanova G., Omarbekova A., Aimicheva G., Kadyr Y. The digital transformation of higher education in the context of an AI-driven future. *Sustainability*. 2025. Vol. 17, № 22. Art. 9927. DOI: <https://doi.org/10.3390/su17229927>.

7. Ivanenko N., Boiko A., Fedorchuk L., Panchenko I., Marieiev D. Development of educational policy in Ukraine in the context of European integration and digital transformation. *Eduweb*. 2023. Vol. 17, № 2. DOI: <https://dx.doi.org/10.46502/issn.1856-7576/2023.17.02.25>.

8. Raichuk L., Stolz J. F., Linkov F. Transforming environmental education in Ukraine, developing a crisis-driven approach to interdisciplinary learning. *Environment Systems and Decisions*. 2025. Vol. 45, № 3. Art. 28. DOI: <https://doi.org/10.1007/s10669-025-10020-7>.

9. Nechitailo I., Alieva A. Resilience of the educational system in conditions of global social upheavals: the ratio of centralization and autonomy (Ukrainian experience for Europe). *Innovation: The European Journal of Social Science Research*. 2025. Vol. 38, № 1. P. 28–49. DOI: <https://doi.org/10.1080/13511610.2025.2462959>.

10. Хорошайло О. С., Гах Р. В., Красильникова І. В. Синергія цифрових інструментів та традиційних педагогічних методик як основа розвитку гнучких навичок у майбутніх фахівців. *Педагогічна Академія: наукові записки*. 2026. № 27. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.18456588>.

11. Nersisian S. Generative AI for developing personalized male image strategies in barber education. *Педагогічна Академія: наукові записки*. 2026. № 26. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.18301248>.

12. Knysh I., Chovriy S., Vaculenko S., Koycheva T., Lytvynov A., Kuchai O. Artificial Intelligence: a tool for quality training of future specialists in socio-economic specialties. *Revista Conrado*. 2026. Vol. 22, № 108. P. 1–13. URL: <https://conrado.ucf.edu.cu/index.php/conrado/article/view/4682/4499> (дата звернення: 17.04.2026).

13. Zhaldak M. Innovative concepts for designing commercial spaces: functionality, adaptability and aesthetics. *Periodicals of Engineering and Natural*

Sciences. 2025. Vol. 13, № 4. P. 911–924. DOI:
<https://doi.org/10.21533/pen.v13.i4.632>.

14. Developing a digital ecosystem for Ukrainian universities! *DigiUni*. 2023–2027. URL: <https://digiuni.org/en> (дата звернення: 17.02.2026).

15. Training of trainers launches within the DigiUni project. URL: <https://amu.edu.pl/en/news-and-events/news/training-of-trainers-launches-within-the-digiuni-project> (дата звернення: 17.02.2026).